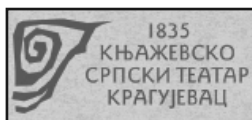

ФЕСТИВАЛ

ЛИСТ 53. ФЕСТИВАЛА ПРОФЕСИОНАЛНИХ ПОЗОРИШТА СРБИЈЕ "ЈОАКИМ ВУЈИЋ", ПИРОТ, БРОЈ 4. 16. МАЈ 2017.

ВЕЧЕРАС НА ФЕСТИВАЛУ

КРАГУЈЕВАЧКИ "КИР ЈАЊА"

ПОКРОВИТЕЉИ ФЕСТИВАЛА

МИНИСТАРСТВО
КУЛТУРЕ И
ИНФОРМИСАЊА

ЗАЈЕДНИЦА
ПРОФЕСИОНАЛНИХ
ПОЗОРИШТА
СРБИЈЕ

ГРАД
ПИРОТ

НАРОДНО
ПОЗОРИШТЕ
ПИРОТ

МУЗЕЈ
ПОЗОРИШНЕ
УМЕТНОСТИ
СРБИЈЕ

**ДИРЕКТОР НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА
УЖИЦЕ ЗОРАН СТАМАТОВИЋ О
ПРЕДСТАВИ И ФЕСТИВАЛИМА**

Стало нам је до овог Фестивала

- Ужичко позориште представило се на овогодишњем Фестивалу представом рађеном по Шекспировом делу Краљ Лир.

“Неку врсту савремености смо пронашли код Шекспира, хтели смо да обележимо његов јубилеј, и да проверимо себе можемо ли да се бавимо тако озбиљним писцем на начин и са снагом којом располажемо. Мислим да смо добили позитиван одговор на сва ова питања”, почиње разговор за наш лист директор Народнoг позоришта Ужице Зоран Стаматовић.

“Поново ћемо се потрудити да имамо Шекспира на репертоару. То што нисмо знали овога пута, наредни пут ће бити бољи”, наглашава Стаматовић.

Колико Вашем позоришту значе фестивали попут овог?

- Ужице је већ 22 године фестивалски град и окупља најбоље представе из региона. Сама та чињеница је дигла стандарде и наше кад је у питању квалитет и стандарде ужичке публике кад је у питању захтев. Овај фестивал који је наш реалан оквир за такмичење је увек провера могућности где сте у том тренутку са позориштима себи сличним, каже Стаматовић.

РЕЧ ПУБЛИКЕ О УЖИЧКОЈ ПРЕДСТАВИ

Јако ми се допала представа. Било је необично, и сценографија и костими. Свеукупан утисак је да је било јако лепо, каже Јована Марковић

Феноменална је представа. Остали смо неми просто колико је снажан утисак био. Одушевљени смо, хвала им, каже Даница Ћирић.

- Веома ми се допала представа. Глумци су оставили најјачи утисак на мене, нарочито главни глумац, каже Тони Стојановић.

Истиче да су до сада 54 пута учествовали на Фестивалу „Јоаким Вујић“.

-Ово је 53. фестивал. Некада су и по две наше представе биле у конкуренцији. Ове године је наша представа изабрана да буде одиграна и у част награђених. Ако вам кажем да и сами доплаћујемо свој долазак на фестивал, а да се притом одричемо неких ствари, то вам говори колико нам је стало до овог овај фестивала. Пироћанци то заслужују због добре публике а и град хоће да помаже позориште тако да смо у истој мисији. Негде се позориште и живот преклапају, некад позориште вуче напред, некад живот вуче нешто брже а ми каскамо. Мислим да је овог пута позориште авангардније од живота и да ће представљати инспирацију бржим променама и бољем животу генерално.

Ша је још на репертоару Ужичког позоришта и радите ли нешто ново?

- Очекују нас три премијере у јуну. У копродукцији са Институцијом културе Вук, Крагујевачким и Зрењанинским позориштем играћемо драмско штиво које смо извукли из три најзначајнија Кољадина комада у режији Стевана Бодрoже. Играмо текст Све добро, у режији Немање Ранковића. “Мандраголу” ради Саша Торлаковић, редитељ из Сомбора са бекграундом породице и високо награђиваних глумаца оца и мајке. Младим људима смо дали да читају Макијавелија на свој начин. Сви знамо како Макијавелија већина зна по теорији државе и права. Е они се мало поигравају, дају свој став а Макијавели даје оквире као што су овде „Рибарске свађе“ дале оквир за неко ново гледање.

Гледате ли друга позоришта као конкуренцију и шта мислите о конкуренцији ове године?

- Сви јесмо конкуренција. Ко каже другачије, слагаће вас. Драго ми је да је тако и док год будемо могли трудићемо се да је тако и да будемо све бољи. Да се похвалим да смо позориште са највише првих места у историји ових такмичења и желимо да тако остане и даље.

Јесте ли видели још неку представу која је у такмичарском делу?

-Остајем на фестивалу да погледам све представе са великом радошћу. Видећу понуду ове продукције, а као селектор ужичког Југословенског позоришног фестивала “Без превода” видећу да ли је нека од представа занимљива за наш јесењи фестивал, прича Стаматовић.

Денис Ранђеловић

КЊАЖЕВСКО-СРПСКИ
ТЕАТАР
КРАГУЈЕВАЦ

КИР ЈАЊА

РЕЧ СЕЛЕКТОРА

Крагујевачки Кир Јања једно је од оних сценских "читања" Стеријиних драма која свесно иду по ивици ножа. Својим редитељским поступком Драгана Варагић не само да ставља на пробу актуелност овог комада него и темељно преиспитује односе између Стеријиних драматис персоне, а то чини у светлу времена у коме живимо – бездушног и оптерећеног грамзивошћу, релативизујући на тај начин све дебеле наслаге комике која је традиција - од римске и комедије дел арте, преко Молијера – даривала Стеријином шкртом Јањи, сада га претварајући у трагичну фигуру. При том је редитељка својим поступком пред ансамбл ставила озбиљне задатке, а начин на који су их глумци решили допринио квалитету и значају ове представе.

Режија: ДРАГАНА ВАРАГИЋ
Сценограф: ЛАНА ШКУНДРИЋ
Костимограф: ЈЕЛЕНА ЈАЊАТОВИЋ
Кореограф: БОЈАНА РОБИНСОН
Композитор: ДРАГОСЛАВ ТАНАСКОВИЋ
Лектор: РАДОВАН КНЕЖЕВИЋ

ИГРАЈУ:

Кир Јања: МИОДРАГ ПЕЈКОВИЋ
Јуца: ИСИДОР РАЈКОВИЋ
Мишић: НИКОЛА МИЛОЈЕВИЋ
Петар: МИЛИЋ ЈОВАНОВИЋ
Кир Дима: САША ПИЛИПОВИЋ
Катица: МИЛИЦА МАЈСТОРОВИЋ
Пандур: ЂОРЂЕ СИМИЋ

РЕЧ ПОЗОРИШНОГ КРИТИЧАРА

ОЧЕВИ И КРАЉЕВИ

В.Шекспир: “Краљ Лир“, редитељ Иван Вуковић, Народно позориште Ужице

**Пише: ДРАГАНА
БОШКОВИЋ**

Мало је позоришта у Србији која би, као Ужичани, могла да сопственим снагама поставе на сцену „Краља Лира“. Пре свега, неопходно је имати у ансамблу глумца, какав је Слободан Љубичић, тумач ове претешке улоге, а онда, ту је још мноштво захтевних ликова и задатака. Прича “Краља Лира“, несрећног оца који је наивно поделио кћерима краљевство и провео се „као бос по трњу“, заправо говори о удаљености /у светлосним миљама/ владара од народа, тако да они ништа неће да знају о реалном животу...Иначе би видели, на многим туђим примерима, да љубава деце према родитељима /за разлику од родитељске љубави/ није ни загарантована, ни безусловна.

Иван Вуковић је „Лира“ читао више као оца и напуштеног старца, него као краља. То би био веома добар кључ/драматург је био Слободан Обрадовић/, да се није успут прилично изгубио. Тако, драма оца, његова спознаја да је сам, стар, немоћан, напуштен и преварен није до краја могла да изрази ону интимну димензију, коју му је, без остатка, уверљиво, тачно и потресно дао Слободан Љубичић. Редитељ је пропуштао прилике, у сценама које је Шекспир просто нудио за то, да им да катарзичан израз. На пример, у сцени олује, када Лир губи већ разум и говори „Дувајте ветри, да образи вам пукну...“, он то говори из столице, изгубљено и одсутно, што јесте знак за његову дубоку тугу, али није довољно јако да изрази дубину Лировог емотивног посрнућа.

Стилска непрочишћеност је одвела ову веома импресивну ужичку представу до утиска да радња траје дуже него што је драмски ефикасно. Томе су /сценски покрет Ивица Клеменц/ допринели недовољно спретно решени многи уласци и изласци са сцене, живих и мртвих, као и одсуство штриха понеке предуге Шекспирове сцене.

Употреба музике /композитор Драшко Аџић/ је до краја остала немушта и непрочитана.

Ефектна, врло лепа, монументална сценографија Тамаре Бушковић, огроман престо на стубовима, који даје могућност да се игра на два нивоа, на којем су сви актери неугледни и мали /пред Историјом?/, условила је, у Вуковићевој режији, шематизован и, убрзо, монотон мизансцен. Играло се, заправо, на просценијуму, а сценографија остајала у позадини, као украс /и опомена?/. Затим, почетна идеја са земљом и травом из саксија, као симболом имања које кћери наслеђују од Лира, била је инспиративна, али се тај мотив није развио, па је остао неискоришћен.

Костим Снежане Ковачевић био је, као обично, божанствен.

Моћни, искусни, одличан ансамбл ужичког театра носио се са редитељским недоумицама у „Краљу Лиру“ најбоље што се може. Слободан Љубичић је Лира представио са огромним унутрашњим покрићем и највећи чар ове представе је та непосредна емоција, коју нам је Љубичић донео. Андријана Симовић, као Корделија, није имала ту лакоћу и виртуозност, са којом је играла Будалу. Али, то је добро. Ова млада глумица је импресивно показала моћ трансформације, којом владају само добри глумци. Биљана Здравковић и Тијана Караичић, као Гонерила и Регана, две рђаве кћери, биле су као из неке варијанте „Породице Адамс“ /изнад 18 година/.

Насилне, порнофилне, апсурдне, али на једној истој емотивној жици, без могућности да неком другом бојом подвуку своју суровост, развратност и грамзивост. Одличан Вахидин Прелић, као Едмунд, замишљен је био као лепо Ричард Трећи, који осваја снагом амбиције и патологије /па смо и чули неколико стихова из ове драме/. Хаџи Немања Јовановић је потресно протумачио и Едгара, и Лудог Тома. Игор Боројевић, као њихов отац, Гроф од Глостера, учинио је да овај трио задобије потпуно савремену димензију, без патетике и насилног указивања на сложеност породичних и дворских односа.

Нисмо имали много среће, у години Шекспира, са редитељским тумачењема на српској сцени, упркос одличним глумачким интерпретацијама: погубљени „Хамлет“/ЈДП/, конвенционални „Ричард Трећи“/Народно/, расути „Краљ Лир“...

Срећом постоји овај драгоцени „Билтен“, који ће, на крају, и показати колико се српски театар носи са материјалним, али и уметничким проблемима.

ПУНЕ РУКЕ ПОСЛА ЗА СТРУЧНИ ЖИРИ

Стручни жири овогодишњег фестивала чине редитељ Славенко Салетовић, глумица Ангелина Лукић и драматург Филип Вујошевић. Судећи по досадашњим виђеним представама у званичној конкуренцији Фестивала, они ће имати заиста пуне руке посла и тежак задатак да изаберу најбоље и доделе им награде.

ОКРУГЛИ СТО КРИТИКЕ О ПРЕДСТАВИ „КРАЉ ЛИР“ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА ИЗ УЖИЦА

Уместо да се подразумева, Шекспир луксуз због немаштине

„Краљ Лир“ је један од оних великих Шекспирових комада или трагедија које сваки редитељ кад ради има неки дубоки разлог због којег се одлучио да га режира, рекла је на почетку Округлог стола критике о представи Народног позоришта из Ужица, драматург Олга Димитријевић и питала младог редитеља Ивана Вуковића зашто се он одлучио за Шекспира.

Вуковић је рекао да су његове године далеко од Лирових али да је Лирова дубока вера да држи све под контролом, победити довољно пута судбину и околности да се све не сруши, и идеја да можете направити нешто да остане иза вас и невероватан ударац природе, људи, правила, ситема, механизма власти који вас потпуно учини неважним, је нешто што је њему важно код Лира.

– Оно што Лир ломи цео комад, надам се ја ћу некад приватно, сада сам имао храбрости као редитељ, рекао је Вуковић.

Уметнички директор Ужичког позоришта Немања Ранковић, одговарајући на питање о разлозима за постављање ове представе на репертоар, рекао је да сматра да свако позориште које иоле промишља о репертоару мора себи приуштити данас луксуз звани „Шекспир на сцени“.

Редитељ Давид Алић питао је да ли је луксуз у позоришту потребан да би био луксуз или нешто што ће нам рећи неку причу или неку идеју?

Ранковић оговара да када је рекао луксуз мислио је на немаштину, недостатак да се нешто ради а радити Шекспира би требало да се подразумева у сваком позоришту.

– Али не можемо рећи да се то данас подразумева јер немамо ресурсе и немамо људе које можемо ангажовати. Ми у Ужичком позоришту пружамо шансу младим људима после завршетка школовања да уђу у професионални живот–рекао је Ранковић.

На питање Алексе Живковића да ли би режирао представу у којој Едгар стиже на време и спасава све, редитељ одговара да је Едгар стигао на време.

– Ми јуримо али стижемо само кад је време, а нама је то време јасно тек после. Шекспир покушава да нам објасни тренутак пост фестума када то схватимо и да време не иде брзином којом ми желимо него да тај механизам поготово кад је власт у питању има ступњеве и брига га ко је колико велики. Едгар је стигао кад је једино могао да стигне, рекао је Вуковић.

Алекса Живковић хвали редитеља како је приказао братоубиство, како отац прашта детету. Питао је редитеља да ли би, ако се Шекспир остави по страни и неко нов напише

дело са срећнијим крајем то режирао. Олга Димитријевић је додала да се питање бави измишљањем хепи енда. Редитељ је рекао да он лично не би режирао ово дело са срећним крајем. Подсетио је да је Шекспир први који је ову легенду написао са тужним крајем.

Ранковић је рекао да се одлучио да раде ову представу из разлога породичних односа. По њему је круцијална ствар у овом комаду однос старог и новог. Издваја и однос родитеља према деци и обрнуто.

Редитељу Алићу није била јасна редитељска идеја Вуковића која се издваја од Шекспира и овог Лира чини само његовим.

Вуковић је рекао да у свему што је у представи има много решења од самог простора односа, и односа који су му јако важни.

– И то како та власт иде као болест и сваког поједе, од једења земље, до песка у рукама, и тврдох редитељских решења као што је спајање лика Корделије и Луде. Кад радите велике писце морате да се одлучите шта ћете изабрати да прикажете. Ја сам ту ишао на породицу, прелазак из новог у старо, на власт и престо који је огороман власт која је већа од свега, а замак мали пешчани. У свему сам хтео да покажем тај механизам власти. Шекспир и други су га открили. Али Шекспира не интересује власт као механизам него га интересују судбине људи, породице које нестају и земаља које се деле због једне породичне свађе. Хтео сам да тај механизам прикажем кроз ту породицу. Гледамо породичну драму. Е сад, што је та породца приватизовала власт и земљу и све приватно је постало државно, онда следи трагедија, каже Вуковић.

Алић је рекао да је имао утисак да је редитељ хтео пуно да каже али да је зато што их је пуно нема осећај да се истакла једна. Рекао је да има осећај да му је велики трон на сцени гледајући представу могао да му исприча већу причу од целе представе.

Одлично, рекао је Вуковић, на шта је Алић питао зашто само није стављен трон на сцену да стоји два сата.

Вуковић је са осмехом додао да није још толико моћан редитељ да само постави трон на сцену и наводи пример Боба Вилсона који је ћутао на сцени 15 минута.

Истиче да је престављен од тога што људи у Србији данас справљају као да су ствари и поруке јасне али су у ствари јако компликованије. Мислим да има и трон, и вук и прашина и музика и мрак.

Са Вуковићем се сложила и Олга Димитријевић око тога да су ствари далеко компликованије у Србији.

Денис Ранђеловић

ГЛУМЦИ И РЕДИТЕЉ О УЖИЧКОЈ ПРЕДСТАВИ „КРАЉ ЛИР“

СРБИ ДОБРО ИГРАЈУ ШЕКСПИРА АЛИ НЕ И ЕНГЛЕЗИ НУШИЋА

Треће фестивалске вечери, после представе „Краљ Лир“ Народног позоришта из Ужица, разговарали смо са редитељем Иваном Вуковићем и глумцима Слободаном Љубичићем који је тумачио краља Лира и Андријаном Симовић, која се појављује у улози треће ћерке Корделије, али и као Будала.

СЛОБОДАН ЉУБИЧИЋ, КРАЉ ЛИР

КАБАДАХИЈУ САМ ДОВЕО ДО СУЗА

Играти краља Лира на даскама које живот значи је свакако изазов за глумца?

- Лир се игра једном у животу, без права на поправни. Иако сам у годинама када се Лир обично и игра, редитељ је тражио да га играм мало живахније него што се обично игра. Од једног Лира који је кабадахија,

препун себе и препун власти, успео сам да га до краја доведем до суза, што је негде и суштина. Требало је показати докле су га жеље довеле, каже Слободан Љубичић на почетку разговора.

Судећи по реакцији публике, вечерас сте успели да држите пажњу?

-Пиротска публика заслужује све похвале јер се види да је ово негована публика. То је зналачка публика која зна да награди. Колико год пута да сам играо на Фестивалу у Пироту, а играо сам и раније са Зајечарским позориштем, публика је увек знала да награди. Једино што никада и нисам имао прилике да радим у лошим представама, па не знам како би онда публици у Пироту реаговала. Ово говорим ради истине јер сам искрен према себи али и према другима. Зато мислим да пиротска публика зна и да награди и да покуди, истиче Љубичић.

Колико је било тешко радити Шекспира?

-Шекспир је толико пута рађен па је било тешко осавременити Шекспира како би било нешто што није досад виђено а опет да се Лиру не одузме душа. Редитељ је бацио акценат на самољубље. Од једног деспота настаје потпуно скрхан човек и то је најинтересантније. На жалост Шекспир. Нушић, Ћопић показују да су наши савременици одавно класици. Све се врти у круг али се надам да ће се једном и то променити. Срби одлично играју Шекспира али нисам сигуран да Енглези могу да играју Нушића, каже Љубичић.

АНДРИЈАНА СИМОВИЋ, КОРДЕЛИЈА

ОЧЕКУЈЕМ ДА НАС ПУБЛИКА РАЗУМЕ

За глумицу Андријану Симовић ова улога је највећа улога коју је имала до сада.

-Поред многих лепих и великих улога које сам имала, ово је највећа улога коју сам имала. Захтеван посао и из представе у представу се питам

да ли играм добро, да ли играм улогу како треба, да ли је осећам на прави начин и преносим публици. Нисам љубитељ Шекспира

који траје два и по сата али ми није први пут да играм Шекспира. Када читате треба вам и много више. Али све што сте видели, сценографија, костими све је у функцији. Већ јако дуго радим у овом позоришту и доста смо сарађивали са редитељем тако да није било тешко овога пута сарађивати, јер он нас познаје, осећа као и ми њега. Никад ништа не очекујем, никад ни од кога, ни од чега. Највише и добијате када ништа не очекујете. Очекујем једино да нас је публика разумела да зна шта смо тачно хтели ово представом која стално отвара нова и нова питања. Не радимо први пут са овим редитељем а већ смо имали до сада успеха и награда, каже Андријана Симовић.

РЕДИТЕЉ ИВАН ВУКОВИЋ

ШЕКСПИР-ПРОВЕРА ЗА ПОЗОРИШТЕ

-Рад на овој представи био је велики изазов за мене. Одавно желим да радим овај комад. Чинило ми се да сам за то био одавно спреман али тек када кренете са радом видите сву генијалност овог дела и отварају вам се нове могућности. Сваки пут када гледам представу, нешто бих додао, мењао. Представу смо урадили прошле године у знак великог јубилеја, четири стотине година од смрти Шекспира, што није довољно

испраћено у нашој земљи. Тренутно је време неких ситних јубилеја, малих победа а Шекспир занемаран који је увек добра провера за свако позориште. Сама представа се мења, расте из извођења у извођење. Када радите Шекспира, тачно се види где вам је ансамбл, где сте репертоарски, што је јако добро. Да бисте учествовали на неком Фестивалу, морате прво себе да проверите. Уколико желите да скривате мане, ухватите се великих тема. Механизам власти потпуно идентичан. Покушавамо да покажемо да власт и не може без успона, падова. Сви мисле да ће избећи такву у судбину а неизбежно је, закључује редитељ Иван Вуковић.

Маријана Вучић-Ђурић

ВЕЧЕРАС НА ФЕСТИВАЛУ

ПРОМОЦИЈА КЊИГЕ

У оквиру пратећег програма Фестивала, вечерас у 18 сати у холу Позоришта је промоција књиге "Нова српска драма 2007–2015". Приређивач је Зоран Ђерић. О књизи ће говорити Мирослав Мики Радоњић и Горан Ибрајтер.

РЕЧ ПОЗОРИШНОГ КРИТИЧАРА

Лир или која је цена увида

Краљ Лир, редитељ Иван Вуковић, Народно позориште Ужице

**Пише: НАТАША
ГВОЗДЕНОВИЋ**

Представа Краљ Лир ужичког Народног позоришта одиграна је треће вечери фестивала Јоаким Вујић.

У представи играју: Слободан Љубичић, Андријана Симовић, Биљана Здравковић, Тијана Караичић, Игор Боројевић, Хаџи Немања Јовановић, Вахиндин Прелић, Александар Вучковић, Горан Шмакић, Бранислав Љубичић, Никола Пенезић и Милета Петровић. Лир,ако га гради Слободан Љубичић је у правој размери краљ заслепљен влашћу,сурови отац који ипак прогледа, владар који увид доживљава усред олује, када му Елементи покажу истину. Љубичић игра Лира у ритму који је тачан, гледалац лако прати сва стања кроз која Лир пролази — видимо зрелу, промишљену игру. Читав ансамбл гради причу као да гради складну партитуру, свако има своје место и из тог места садејствује са другим. Игра је течна, а успети лако испричати крваву причу која носи у себи море ужаса, свакако је велики задатак на који су ужичани зрело одговорили.

Како је Лир у великој мери породична прича - свако од актера спрам зрелости и тачке на којој се налази на свом животном путу, може да преиспита свој однос према свом животном путу, јер Лир је историја једног пута, а свако мора ући у сопствену олују да би прогледао. Шекспиру је то било несумњиво јасно, а ансамбл је, по мом утиску ову представу играо са свешћу о томе.

Шекспир "Лира" пише неколико година након Елизабетине смрти, у време опет успостављања другачијег поретка, о свету

говори кроз повест о једном паганском краљу, што Лир у суштини јесте, а редитељ Иван Вуковић режира Шекспира бавећи се оним што је свест о различитим временима која у драми постоје- оном чији ритам задаје судбина и оног времена које човек из сопствене перспективе осећа, па зато има утисак да се ствари у његовом животу одвијају споро или пребрзо, Вуковић причу о Лиру поставља указујући гледаоцу на постојање другог неумитног времена тако што са сцене проговара једноставношћу игре, посебан наратив представљају симболи попут земље коју коју Регана дословно једе, јер је наследство храна с којом се наслађује, попут краљевства које представљају куле од песка које Лир у свом јуродивом лудилу и претвара у прах. У центру приповести коју смо гледали синоћ на сцени је прича о породичним односима, а то је један од генератора ове драме- колико мутна слика коју имамо у односима води дословно у пакао, попут оног који у који Лир одлази, јер не успева да дубоко погледа у своје ћерке и наравно, ту је прича о махнитости моћи. Драматург Слободан Обрадовић Шекспира доноси чистог и јасног и успева да јасно чујемо ритам саме драме са свим наднаравним елементима које она носи.

Сценографија Тамаре Бушковић даје посебан оквир представи, она наглашава оно што су неуралгичне тачке представе- тако је моћ представљена огромним троним који је у центру сцене који је двор и лудило моћи и који нас заиста као посебан лик посматра са сцене и посебно нам се обраћа.

Костим Снежане Ковачевић даје и паганске слојеве приче и оно што архетип краља и дворјана носи у себи (попут тарот шпилова на којем видимо архетипске силе које су нам из несвесног познате).

Представа пружа могућност читавања разних асоцијација, пружа могућност гледаоцу да уђе у само средиште драме, а за мене је учинила је да јасно чујем Шекспиров језик и да се сетим колики је боравак у олуји благословен, уколико вас доведе до увида.

ГЛУМАЦ ТОМИСЛАВ ТРИФУНОВИЋ РАДО ДОЛАЗИ У ПИРОТ

ОВДЕ ЈЕ ПОЧЕЛА МОЈА КАРИЈЕРА

Познати глумац Томислав Трифуновић каријеру је завршио у Крушевачком позоришту а почео у Пироту. Радо долази у Пирот и увек се, каже, овде лепо осећа.

-За Пирот ме вежу сјајне успомене. Ту сам почео каријеру која је, кажу многи, била доста успешна и богата. Увек се добро осећам у Пироту и зато сам поново на Фестивалу. Имам овде доста пријатеља у граду и из Позоришта. У пиротском Позоришту играо сам и са Александром Живковићем. На жалост, из те генерације само смо он и ја остали и колега који је у Кикинди Душан Фелбаб који је такође овде кренуо у професионалне позоришне воде. Не треба никако заборавити Видосаву Тодић, Стојана Митића, Босиљку Миљевић, Душанку Тодић, Петра Лазића. Било је сјајних великих глумаца. Не могу свих да се сетим -каже Тома.

Он данас путује у Враце у Бугарској где ће бити члан жирија на Међународном позоришном фестивалу.

- После повратка из Бугарске чека ме серија о Немањинима. Била је скоро и премијера филма "Козје уши" у коме играм- каже Трифуновић.

На нашу констатацију да овога пута нећемо ништа говорити о његовим познатим синовима Сергејем и Браниславом, Тома са смешком, каже "Они су други ООУР".

АКРОНИМ ФЕСТИВАЛА

БЕЗ КРАЉА НЕ ВАЉА

Краљ, цар, кнез, деспот, гроф, барон..., само су неке од неколико општепознатих титула за владара. Како у српском, тако и у пиротском дијалекту. Немамо у пиротском говору адекватну реч за владара сем констатације да се „онија загаздија“, „пуштил мешину“, „задебелил му се врат“.... Како било да било, поновићу монархистичку паролу. БЕЗ КРАЉА НЕ ВАЉА.

Репертоари позоришта ван Београда, да не кажем, провинцијска, ретко стављају на свој програм барда позоришта, Шекспира. Разлози су познати. Мањак финансија и позоришних кадрова. Можда и страх од коментара „ВЕЛИКАША“, престоничких позоришта и позоришних критичара. Мислим да се треба борити против тог страха и подсетити се на пиротског „краља“ и „краљицу“, Столета Митића и Виду Тодић. Деценијама су учествовали на овом Фестивалу и оставили трајни печат генерацијама које долазе.

Анегдота о боравку краља Милана Обреновића у Пироту, по присаједињењу Пирота и околине 1878. године Србији, тврди да је и он прошао као „бос по трњу“. Тек из трећег поздрава окупљеном народу добио је аплауз и овације. Први пут се обратио са „Браћо Срби!“ Тишина.... Други пут са „Браћо Бугари!“ Тајац... А када се обратио са „Браћо Пироћанци“ добио је аплауз и овације....

Љубав према Краљу је остала забележена именовањем тадашњег хотела са чије се терасе огласио у „Српски Краљ“. А данас, на десетак метара од тог хотела, услуге лесковачког роштиља нуди објекат „Код Краља“.

Пише : Драган
Јанковић Рота

РЕЧ ПЛУС

**ДРАГОЉУБ АЛЕКСИЋ , ДУГОГОДИШЊИ
ДИРЕКТОР ПИРОТСКОГ ПОЗОРИШТА ПРИСЕЋА
СЕ РАНИЈИХ СУСРЕТА И ГЛУМАЦА**

ДОАЈЕНИ ОСТАВИЛИ НЕИЗБРИСИВ ТРАГ

Дугогодишњи директор Народног позоришта Пирот Драгољуб Алексић из вечери у вече прати Фестивал. На челу Позоришта је био две деценије и у том периоду је три пута организовао тадашње Сусрете Позоришта и десет пута такозвани “Мали Јоаким”.

- Желео сам да публика у Пироту која зна шта је позориште, види представе које су у конкуренцији “Јоакима” а ми нисмо били домаћини. Позивао сам ансамбле позоришта да им у Пироту буде генерална проба, односно “загревање” пред Сусрете који су се одржавали у Нишу, Зајечару, Врању или Лесковцу. То је трајало десетак година и тај наш “Мали Јоаким” је исто био посећен као кад се у нашем граду одржавају Сусрети- каже Алексић.

Присећа се првих Сусрета који су одржани 1982. године када је пиротско Позориште први пут било домаћин ове смотре.

- До тада смо увек гостовали. Те године отварањем зграде у којој се сада налази Позориште, добили право да будемо домаћини ове манифестације. После тога смо били домаћини 1993. и 1999. године. У време највеће инфлације 1993. године, када су други отказали, прихватио сам да будемо домаћини Сусрета и тада смо победили са комадом “Непријатељ народа”. Тако смо још једном, упркос беспарици, разбили старо уврежено мишљење о нашој наводној шкртости. Никада нисмо били шкрти. И на овом

Фестивалу има много оних који се сећају када су били наши драги гости- каже Алексић.

У разговору са Алексићем, присећамо се дојена пиротског Позоришта коју су обележили једно време и добијали награде.

- Ту су на првом месту Видосава Тодић, Стојан Митић, потом Босиљка Миљевић, наш једини редитељ Живорад Митровић који је са нашим ансамблом урадио много добрих представа. Њих више нема али су они оставили неизбрисив траг у нашем Позоришту. Они су били стуб нашег Позоришта и окосница репертоара. Свакако треба поменути и Александра Живковића, Слободана Алексића, Драгицу Живковић, Петра Антића, Предрага Станића... Позориште и даље живи и то ме радује. Наше Позориште успешно ради а последњих неколико година бележи запажене резултате. Радостан сам због тога. Веома је добар избор представа на овом Фестивалу и све су веома квалитетне. Нисам наравно видео све представе а наша је негде на средини- каже Алексић.

Каже да је имао идеју да се у Пироту формира Југословенски позоришни фестивал.

- За ту моју идеју није било разумевања у граду. То је преузело Позориште из Ужица које годинама успешно организује Југословенски позоришни фестивал “Без превода- каже Алексић.

З.Панић